Smaakmaker voor het Digitaal boek

Digitale editie 2020

K. Mertens (red.)

Studium Generale vzw

DE VROOLIJKE DADEN VAN KEIZER KAREL

Keizer Karel en Boerke Naas

Penteekeningen van EDWARD PELLENS

Kleuromslag van JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

INHOUD.

		Blz.
I.	Een onverwachte peter	5
II.	Een Spaansche spitsboef	54
III.	Wat vier bandieten en een keizer kunnen droomen	103

HOOFDSTUK I.

EEN ONVERWACHTE PETER.

Het is een stikheete dag geweest in de maand Juni 1521, doch nu sliert de avondkoelte verfrisschend over het zwatelend koren, doorspikkeld met het vermiljoen van de kollebloemen en het vriendelijke blauw van hun graanbed-gezellinnetje.

Over de breede heerbaan, grijswit van het mulle zand, stapt een gespoord ruiter voort, terwijl hij zijn paard bij den teugel leidt, dat hem hinkend en trekkebeenend nastrompelt.

Het is een jongeling van vooraan in de twintig. Zijn gestalte is rijzig ; fraai en bevallig zijn zijn gelaatstrekken.

Zijn houding, zijn gang, kortom, geheel zijn uiterlijk vertoont dat zelfvertrouwen, die bewustheid van meerderheid en dien hoffelijken zwier, die aanstonds de hooge afkomst verraden.

De fijne en sierlijke, doch ongezochte, bijna eenvoudige kleeding van den jongeling verraadt die van een edelman. Alleen de dolk, die aan lederen riempjes gehecht, aan zijn dij glinstert, heeft een prachtig gevest door edelgesteenten omzet en steekt in een kunstig gedreven scheede van kostbaar metaal.

Om de frischheid van den avondwind op te vangen, neemt hij zijn rijken vilten hoed af, waaronder een lange wuivende veder krult.

Nu, in het rozig licht van de ondergaande zon, kunnen wij hem met ontblooten schedel nauwkeurig opnemen, wat wij dan ook doen, want hij is onze belangstelling overwaard.

Het voorhoofd is breed en hooggewelfd ; de welgevormde neus vertoont eenigszins de gebogen lijn van den haviks-

bek ; een jonge baard krult om kin en bovenlip. De onderste kinnebak is wel tamelijk breed en wat sterk geteekend, doch ver van het te ontsieren, geeft dit aan zijn gelaat een krachtdadige en vastberaden uitdrukking. De lichtbruine tint, die de bloemige kleur met een waas bedekt, doet de natuurlijke schoonheid ook nog meer uitschijnen van zijn haren die den Noordschen oorsprong aanduiden, en in krullen afhangen op den fijnen kraag van Brusselsche kant die op zijn flinke schouders valt. Doch de oogen vooral zijn de spiegel van de ziel en getuigen van een goedhartige maar ook trotsche en onversaagde inborst. Zij tintelen van levenslust en schijnen met overmoedig vertrouwen in de toekomst te staren.

De jongeling is nu aan een draai van den weg blijven staan en laat het oog waren over de geurige weelderige velden, waaruit het krekelgesjirp opstijgt, en die droomen in het genot van dien Juniavond.

Met wellustige fierheid overziet hij die uitgestrekte landouwen en onwillekeurig ontsnappen hem de woorden :

— O, mijn lief en dierbaar Vlaanderen, gij zijt waarlijk de schoonste parel aan mijn kroon !

Daar is niemand om hem te antwoorden, doch het paard laat een scherp gehinnik hooren en schudt ongeduldig den kop.

De reiziger ontwaakt daardoor uit zijn korte mijmering.

Opgeruimd nadert hij het dier.

— Ja, Bles, ik hoor u wel ! spreekt hij zijn schimmel vroolijk toe, terwijl hij zijn hand streelend over nek en manen laat glijden. Gij vindt dat de reis wat lastig is, nietwaar ? Gij hebt uw poot bezeerd en droomt zeker van het frissche stroo en de volle krib van uw stal. Bles, ge moet u maar naar de omstandigheden schikken gelijk uw meester, want waar wij zullen vernachten weet ik evenmin als gij. Ha ! ginder zie ik toch een levend wezen aankomen ; wij zullen vernemen waar we zijn.

Inderdaad, er verscheen, van achter het koren uit, een landbouwer die, met hak en spade op den schouder, langzaam naar de heerbaan stapte.

— Hé, vriend, riep de jongeling hem toe, waar ben ik hier ergens ?

— Zijt ge verdwaald, kameraad ? was de wedervraag van den buitenman, die den jongeling voor een eenvoudigen ruiter uit het leger hield.

— Geheel en al.

— Waar moet ge heen ?

— Naar Brussel.

— Wat zegt ge ?

— Naar Brussel, vriend.

— En moet ge daar vandaag nog zijn ?

— Hoe ver is dat van hier ?

— Hé... hé ! dat kan ik niet juist zeggen, maar met uw mank paard zult gij er toch vóór morgenochtend niet geraken.

— Waar ben ik hier ergens ?

— Te Denderwindeke, kameraad. Ge ziet ginder dat bosch, nietwaar ? Als ge dat door zijt, komt ge, nog een paar boogscheuten verder, aan het dorp.

Hoeveel afstand een boogscheut bij landlieden is, zal nooit iemand te weten komen.

De jongeling dacht dit zeker ook, want hij glimlachte eens en zei :

— Dan ben ik toch op den goeden weg ?

— Jawel, kameraad.

— Hartelijk dank voor de inlichting.

En den stap een weinig verhaastend, ging hij met zijn paard voort in de richting van het bosch, dat reeds in een geheimzinnige schemering wegdommelde.

Toen de ruiter het bosch was doorgegaan en opnieuw over het vlakke veld trad, was de avond geheel gevallen.

Ruiter en paard waren vermoeid en de eerste zag met vreugde een hut langs den weg staan. Zij had maar leemen muren en een strooien dak, doch keus was er niet en uitrusten de hoofdzaak.

Voor de schamele woning was een man bezig met het snijden en binden van bezemrijs, terwijl hij lustig zong :

Daar reed eens een heer met zijn schildknecht,
Santio !
Het smalle pad en de breede weg,
Nu weder de kneder de koorde,
Santa, janto, iko !
Kanta ko de kandelaar de isio !

— Gij schijnt veel plezier te hebben, goede man, zei de jongeling den bezembinder naderend.

— Plezier en geen plezier, heerschap. 'n Vogel zingt zoowel van armoede als van weelde. Uw paard mankt, zou ik zeggen.

— Ja, het ergste van al is, vriend, dat wij alle twee doodmoe zijn.

De bezembinder liet zijn rijs los en stond op. Het was een man van zoowat vijf-en-veertig jaar, gebruind door de zon, klein van gestalte, maar stevig gebouwd en met vroolijk oog.

— Wel dan moet ge maar binnenkomen, kameraad, sprak hij op luimigen toon, want het dorp ligt nog wel drie boogscheuten van hier.

Sinds de jongeling het bosch doorgegaan was, waren de twee boogscheuten in plaats van tot één te versmelten tot drie vermeerderd.

— Ik wil uw vriendelijk aanbod niet afslaan, zei de ruiter.

— Treed binnen, heerschap, mijn huis is wel geen paleis, maar gij zijt toch wel geen koning ook, hé ? lachte hij. 't Is maar pooverkens bij boerke Naas, doch hartelijk is u de herbergzaamheid gegund.

— En mijn paard ? vroeg de ruiter.

— Kom hier, mijn beestje, vervolgde het boerke, het dier bij den teugel nemend, ik heb iets naar uw tand. Ik heb daar malsche klaver staan, ge moet er maar een armvol of twee van afeten. Het wordt al wat donker, maar ge zult toch wel rieken en smaken dat het lekker en sappig eten is.

De boer sloeg een paaltje in het klaverbed, hechtte er